

Blog 110: Boodschappenvolk

Boodschappen doen, iedereen moet het, weinig vinden het leuk. Het is de grootste uitdaging van de dag vaak, niet alleen om het dilemma wat eten we vandaag, maar vooral door de aanwezigheid van mensen. Mensen zijn oké, maar in de winkel zijn ze vaak een obstakel. Iedereen, ook ik behoor tot een categorie. Door het Boodschappenvolk te categoriseren maak je het hele horrormoment wat draagbaarder.

Ik behoor met een sloot monsters tot de razende graaiers. Niet gepland maar ik moet wel. Zeker met 6 monsters zit er absoluut geen volgorde of logica, puur omdat ik overal achteraan moet vliegen. Hira die de gratis mandarijnen al begint te pellen, Rani die het speelscherm toe-eigent en andere kinderen wegjaagt. Rama die alleen zoekt waar hij belang bij denkt te hebben, Joep die als een kamikaze-coureur met Rohan in de buggy de hele winkel door scheurt en Nilu die vanaf de voordeur al vraagt of we klaar zijn en het nog ver lopen is. Het is dus graaien, grabbelen en hopen dat je het juiste meeneemt. Wij zijn zeldzame mensen, vergelijkbaar met de scholieren die driftig jagen op redbull en doritos.

Een irritante categorie zijn de Zombieshoppers. Dit is het volk wat vaak midden in het pad stil gaan staan. Wat ze doen weet niemand, waar ze aan denken is een raadsel, feit is dat ze er staan. Gigantisch in de weg. De volgende stap na zombieshoppen zijn de eeuwige tuurders. De mensen die precies voor hetzelfde vak als jij moeten zijn met het verschil dat jij wel weet wat je wilt, maar zij niet. Ze bestuderen elk pak hagelslag grondig en zitten vol met schijnbewegingen. Ze horen je gezocht niet, ze zien je niet, ze voelen je niet duwen en negeren je compleet tot ze weten dat ze geen hagelslag maar chloor nodig hebben.

Hierna heb je de karrenslepers. Het handvat zit er voor de sier en een winkelwagen heeft vier draaiwieltjes met een reden. Als een volleerd dronken tempelier met proef-winkelwagenrijbewijs zwalken ze de paden door met een verbaasde gezichtsuitdrukking waar alles nou uit de schappen valt wanneer zij langs sjezen. Gevaarlijk volk dit voor je enkels. Op naar de kassa. Hier je rijen, rijen zijn kak. Hier tref je de meest verschrikkelijke mensen. Mensen veranderen in dwazen als het aankomt op kassa's.

De tetris-expert. Deze leggen alle boodschappen zorgvuldig neer op de band zonder een gaatje te hebben. Wellicht hopen ze dat het verdwijnt ofzo, maar de meest nare trek die deze mensen hebben is toch echt volgende. Ze blijven staan waar ze staan. Lopen niet met de boodschappen mee, leggen geen plankje voor de volgende klaar, doen alsof jij niet bestaat. Ze verroeren geen vin. De hele meute achter wacht maar mooi zodat dit een rij tot aan het brood wordt. Voor de Tetris-expert staat de welbekende zegelzeurder. Deze tellen alles, berekenen alles, weten alles nauwkeurig en hebben een rekenmachine in plaats van telefoon. Ze zien de rij, maar fuck dat, ik kom 1 zegeltje tekort door jou dus jij gaat dat oplossen en niet de servicebalie!

De plekkenpikker. Die zijn er ook. Mandje alvast bij de kassa en dan gauw nog de; oh ik vergeet nog iets, ik ren effe gauw terug. In werkelijkheid vergeten ze naar een blok kaas ook de rest van de lijst waardoor je dus makkelijk 10 minuten voor Jan Lul staat te wachten. Je weet dat het gaat gebeuren maar je doet er helemaal niets tegen. Zij weten dit ook en maken dus gebruik van de gelegenheid. Vaak doen zij boodschappen met de Ik-heb-maar-1-ding mensen. Die mensen hebben 1 brood in de hand, maar partner heeft de kar vast en wanneer je denkt, ach ga maar voor, wordt het hele gezin opgetrommeld en sta je wéér in de verkeerde rij.

En dan heb je mij, met 6 koters. Gewapend met een buggy vol spikes raggen we iedereen aan de kant, monsters vliegen naar Hammie in de boot, Hira smijt haar mandarijnschillen door de lucht en ik sta er moederziel alleen voor. En dan behoor ik tot de laatste categorie. De verdwaasde ouder.

Ik haat boodschappen doen.